

"মৰমৰ সন্তানসকল –সঁচা উপাৰ্জন কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ প্ৰথমে নিজে কৰা পাছত নিজৰ মিত্ৰ-সমস্বীয়সকলকো কৰোৱা, দান ঘৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়"

প্ৰশ্ন: সুখ অথবা শান্তি প্ৰাপ্তিৰ বিধি কি?

উত্তৰ: পবিত্ৰতা। য'ত পবিত্ৰতা আছে ত'ত সুখ-শান্তি আছে। পিতাই পবিত্ৰ সৃষ্টি সত্যযুগৰ স্থাপনা কৰে। তাত বিকাৰ নাথাকে। যি দেৱতাসকলৰ পূজাৰী তেওঁলোকে কেতিয়াও এনেকুৱা প্ৰশ্ন কৰিব নোৱাৰে যে বিকাৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব? এতিয়া তোমালোক শান্তিৰ সৃষ্টিলৈ যাব লাগে সেইকাৰণে এই পতিত সৃষ্টিক পাহৰিব লাগে। শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰিব লাগে।

ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে। শিৱবাবাইও ওঁম শান্তি বুলি ক'ব পাৰে তেন্তে শালিগ্ৰাম সন্তানসকলেও ক'ব পাৰে। আত্মাই কয় ওঁম শান্তি। শান্তিৰ পিতাৰ সন্তান। শান্তিৰ কাৰণে জংঘল আদিত গৈ অনেক উপায় অৱলম্বন কৰাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। আত্মাতো হয়েই শান্ত। আকৌ কি উপায় কৰিব লাগে? এয়া পিতাই বহি বুজায়। সেই পিতাকেই কয় যে তালৈ লৈ ব'লা য'ত সুখ শান্তি পোৱা যায়। শান্তি অথবা সুখ সকলো মনুষ্যই বিচাৰে। কিন্তু সুখ আৰু শান্তিৰ আগতে পবিত্ৰতাৰ প্ৰয়োজন। পবিত্ৰক পাৱন, অপবিত্ৰক পতিত বুলি কোৱা হয়। পতিত সৃষ্টিত থকা সকলে মাতি থাকে যে আহি আমাক পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা। তেওঁ হৈছেই পতিত সৃষ্টিৰ পৰা মুক্তি দি পাৱন সৃষ্টিলৈ নিওঁতা। সত্যযুগত হৈছে পবিত্ৰতা, কলিযুগত হৈছে অপবিত্ৰতা। সেয়া নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি, এয়া বিকাৰী সৃষ্টি। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে সৃষ্টি বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। সত্যযুগ হৈছে নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি গতিকে নিশ্চয় তাত মানুহ কম হ'ব। সেই কমসংখ্যক কোন হ'ব? নিশ্চয় সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাসকলৰে ৰাজ্য হয়, তাকেই শান্তিৰ সৃষ্টি অথবা সুখধাম বোলা হয়। এয়া হৈছে দুখধাম। দুখধামক সলনি কৰি সুখধাম কৰি তোলেওঁতা এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। সুখৰ সম্পত্তি নিশ্চয় পিতাইহে দিব। এতিয়া সেই পিতাই কৈছে দুখধামক পাহৰি যোৱা, শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা ইয়াকে মনমনাভৱ বোলা হয়। পিতা আহি সন্তানসকলক সুখধামৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। দুখধামৰ বিনাশ কৰি শান্তিধামলৈ লৈ যায়। এই চক্ৰটোক বুজিব লাগে। ৪৪ জন্ম ল'বলগীয়া হয়। যিসকল প্ৰথমে সুখধামত আহে তেওঁলোকৰ হৈছে ৪৪ জন্ম কেৱল এইকেইটা কথা স্মৰণ কৰিলেও সন্তানসকল সুখধামৰ মালিক হ'ব পাৰে।

পিতাই কৈছে সন্তানসকল, শান্তিধামক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰক অৰ্থাৎ সুখধামক স্মৰণ কৰা। প্ৰথমে তোমালোক শান্তিধামলৈ যোৱা গতিকে নিজকে শান্তিধাম, ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক বুলি ভাবা। চলোঁতে-ফুৰোঁতে নিজকে তাৰ নিবাসী বুলি ভাবিলে তেতিয়া এই সৃষ্টি পাহৰি যাবা। সত্যযুগ হৈছে সুখধাম কিন্তু সকলোৱেতো সত্যযুগলৈ আহিব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ সেইসকলে বুজি পাব যিসকল দেৱী দেৱতাসকলৰ পূজাৰী হয়। এয়া হৈছে সঁচা উপাৰ্জন যিটো সত্য পিতাই শিকায়। বাকী সকলোবোৰ মিছা উপাৰ্জন। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ উপাৰ্জনকে সঁচা উপাৰ্জন বোলা হয়, বাকী বিনাশী ধন-দৌলত সেই সকলোবোৰ মিছা উপাৰ্জন। দ্বাপৰৰ পৰা সেই মিছা বা অসত্য উপাৰ্জন কৰি আহিছা। এই অবিনাশী সঁচা উপাৰ্জনৰ প্ৰালম্ব সত্যযুগৰ পৰা আৰম্ভ হৈ ত্ৰৈতাতে পুৰা হয় অৰ্থাৎ আধাকল্প ভোগ কৰে। আকৌ পাছত মিছা উপাৰ্জন আৰম্ভ হয়, যাৰ দ্বাৰা অলপ সময়ৰ ক্ষণভংগৰ সুখ পোৱা যায়। এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন, জ্ঞানৰ সাগৰেহে দিয়ে। সঁচা উপাৰ্জন সত্য পিতাই কৰায়। ভাৰত সত্যখণ্ড আছিল, ভাৰতেই এতিয়া মিছাখণ্ড হৈ গৈছে। অন্য খণ্ডক সঁচাখণ্ড আৰু মিছাখণ্ড বুলি কোৱা নহয়। সত্যখণ্ড গড়োতা বাদশ্বাহ (সম্ৰাট) সত্য হৈছে তেওঁ। সত্য হৈছে একমাত্ৰ গড ফাদাৰ (ভগৱান পিতা), অন্য সকলো মিছা পিতা। সত্যযুগতো সত্য পিতা পোৱা যায় কিয়নো তাত মিছা, পাপ নাথাকে। এইখন হৈছেই পাপী আত্মাসকলৰ সৃষ্টি, সেইখন হৈছে পুণ্য আত্মাসকলৰ সৃষ্টি। গতিকে এতিয়া এই সঁচা উপাৰ্জনৰ কাৰণে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যিসকলে কল্পৰ আগেয়ে উপাৰ্জন কৰিছিল, তেওঁলোকেহে কৰিব। প্ৰথমে নিজে সঁচা উপাৰ্জন কৰি আকৌ নিজৰ পৰিয়াল বৰ্গ আৰু শহৰৰ ঘৰৰ সকলকো এই সঁচা উপাৰ্জন কৰাব লাগে। দান ঘৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰিব লাগে।

সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞান ধাৰণা কৰাসকলে ভক্তি কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়া সকলো ভগৱানৰে ৰূপ তেন্তে আকৌ ভক্তি কাক কৰে? গতিকে এই দলদলনিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰিব লগা হয়। চেৰিটি বিগিন্স এট হোম - এইক্ষেত্ৰত সন্ধ্যাসীসকলে কি কৰিব? প্ৰথমেতো তেওঁলোকে ঘৰৰ খা-খবৰ নুশুনায়হে। কোৱা, কিয় নুশুনোৱা? জানিব নালাগে জানো। ক'লে কি হয়, অমুক ঘৰৰ আছিলোঁ। আকৌ সন্ধ্যাস ধাৰণ কৰিলোঁ! তোমালোকক যদি সোধে তৎক্ষণাত ক'ব

পাৰা। সন্ধ্যাসীসকলৰ অনুগামী বহুত আছে। কোনোবা সন্ধ্যাসীয়ে যদি আকৌ কয় যে ভগৱান এজন তেতিয়া সকলোৱে তেওঁলোকক সুধিব আপোনাক এই জ্ঞান কোনে শুনালে? ক’ব যে বি.কে. সকলে, তেতিয়া তেওঁলোকৰ গোটেই ধান্দাই (ব্যৱসায়) শেষ হৈ যাব। এনেকৈ বাৰু কোনে নিজৰ সন্মান লাঘব কৰিব? তেতিয়া আকৌ কোনেও খাবলৈ খাদ্যও নিদিব সেইকাৰণে সন্ধ্যাসীসকলৰ বাবে বহুত কঠিন। প্ৰথমে নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলক জ্ঞান দি সঁচা উপাৰ্জন কৰাব লাগে যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে 21 জন্ম সুখ পাব। হওতে কথাটো বহুত সহজ। কিন্তু নাটকত ইমানবোৰ শাস্ত্ৰৰ ৰচনা, মন্দিৰ নিৰ্মাণ আদিও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

পতিত সৃষ্টিৰ নিবাসীয়ে কয় এতিয়া পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ ব’লক। সত্যযুগৰ 5000 হাজাৰ বছৰ হ’ল। তেওঁলোকেতো কলিযুগৰ আয়ুস লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিছে তেন্তে মানুহে আকৌ কেনেকৈ বুজি পাব যে সুখধাম ক’ত আছে? কেতিয়া হ’ব? তেওঁলোকেতো কয় – মহাপ্ৰলয় হয় তাৰ পাছত আকৌ সত্যযুগ আহে। প্ৰথমতে শ্ৰীকৃষ্ণ বুঢ়া আঙুলি চুপি-চুপি সাগৰত বটগছৰ পাতত আছে। এতিয়া ক’ৰ কথা ক’লৈ লৈ গ’ল! এতিয়া পিতাই কয় – ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মই সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম শুনাওঁ সেই কাৰণে বিষ্ণুৰ নাভী-কমলৰ পৰা ব্ৰহ্মাক ওলোৱা দেখুৱায় আকৌ হাতত শাস্ত্ৰ দি দিছে। এতিয়া ব্ৰহ্মাতো নিশ্চয় ইয়াতে থাকিব। সূক্ষ্মলোকততো কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকিব। ব্ৰহ্মা ইয়াতে থকা উচিত। বিষ্ণু লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰূপো ইয়াতে থাকে। ব্ৰহ্মাই সেই বিষ্ণু আৰু বিষ্ণুয়েই সেই ব্ৰহ্মা হয়। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু ওলায় নে বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা ওলায়? এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। কিন্তু এই কথাবোৰ তেওঁলোকেই বুজিব যিসকলে ভালদৰে পঢ়িব। পিতাই কয় – তোমালোকে শৰীৰ ত্যাগ নকৰালৈকে বুজিয়ে থাকিব। তোমালোক একেবাৰে 100 শতাংশ অবুজ, কঙাল হৈ গ’লা। তোমালোকেই বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন দেৱী-দেৱতা আছিল, এতিয়া আকৌ তোমালোকেই দেৱী-দেৱতা হৈ আছে। মানুহতো দেৱী-দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। তোমালোকে সেই দেৱতা আছিল আকৌ 84 জন্ম লৈ-লৈ একেবাৰে কলাহীন হৈ গ’লা। তোমালোক সুখধামত বহুত শাস্ত্ৰৰ আছিল, এতিয়া অশান্ত হৈ পৰিছে। তোমালোকে 84 জন্মৰ হিচাপ শুনাৰ পাৰা। ইছলামী, বৌদ্ধী, শিখ, ইচাই মঠ-পন্থীসকলে কিমান জন্ম ল’ব? এইটো হিচাপ উলিওৱা সহজ। স্বৰ্গৰ মালিকতো ভাৰতবাসীয়েই হ’বগৈ। কলম লগোৱা নহয় জানো। এয়া হৈছে বুজনি। নিজে বুজি লোৱাৰ পাছত প্ৰথমে নিজৰ মাতা-পিতাক, ভাই-ভনীক জ্ঞান দিবলগীয়া হয়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ দৰে থাকিব লাগে। আকৌ চেৰিটি বিগিন্স এট হোম। নিজৰ ঘৰখনক আৰু শহৰৰ ঘৰক জ্ঞান শুনাৰ লাগে। ব্যৱসায়তো প্ৰথমে নিজৰ ভাতৃক অংশীদাৰ কৰি লয়। ইয়াতো তেনেকুৱা। গায়নো আছে কন্যা সেই গৰাকী যিয়ে নিজৰ আৰু শহৰৰ ঘৰখনক উদ্ধাৰ কৰে। অপবিব্ৰসকলে উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰে। তেন্তে সেয়া কোনসকল কন্যা? এই ব্ৰহ্মাৰ কন্যা, ব্ৰহ্মাকুমাৰী নহয় জানো। ইয়াত অধৰ (বিবাহিত) কন্যা, কুমাৰী কন্যাৰ মন্দিৰো নিৰ্মাণ কৰি থোৱা আছে। ইয়াতে তোমালোকৰ স্মাৰক বনোৱা আছে। আমি আকৌ আহিছোঁ ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিবলৈ। এই দেলৱাড়া মন্দিৰ একেবাৰে সঠিক, ওপৰত স্বৰ্গ দেখুৱাইছে। স্বৰ্গতো ইয়াতে হয়। ৰাজযোগৰ তপস্যাও ইয়াতে হয়। যিসকলৰ মন্দিৰ আছে সেইসকলে এইটো জনা উচিত নহয় জানো। এতিয়া ভিতৰত জগত পিতা জগত অম্বা, আদি দেৱ, আদি দেৱীক স্থাপনা কৰা আছে। ভালবাসু, তেন্তে আদি দেৱ কাৰ সন্তান? শিৱবাবাৰ সন্তান। অধৰ কুমাৰী, কুমাৰী কন্যা সকলোৱে ৰাজযোগত বহি আছে। পিতাই কয় – মনমনান্তৰ (কেৱল মোক স্মৰণ কৰা), তেতিয়া তোমালোক বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ’বগৈ। মুক্তি, জীৱন মুক্তিধামক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ এয়াই সন্ধ্যাস, জৈন ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ সন্ধ্যাস কিমান কঠিন। চুলি উভালি পেলোৱাৰ কিমান কঠিন প্ৰথা আছে। ইয়াততো হৈছেই সহজ ৰাজযোগ। এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কোনোবা জৈন মুনিয়ে নিজৰ নতুন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে কিন্তু সেইটো ধৰ্মক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বুলিতো কোৱা নহ’ব। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মতো এতিয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ গ’ল। কোনোবাই জৈন ধৰ্ম চলালে আৰু চলি গ’ল। এয়াও ড্ৰামাত আছে। আদি দেৱক পিতা আৰু জগত অম্বাক মাতা বুলি ক’ব। এইটোতো সকলোৱে জানে যে আদি দেৱ হৈছে ব্ৰহ্মা। আদম-বীৰী, এডম-ইভ বুলিও কয়। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলে জানো এইটো জানে যে এই এডম ইভে এতিয়া তপস্যা কৰি আছে। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বংশ বৃক্ষৰ এওঁ হৈছে মুখ্য। এই ৰহস্যও পিতাই বুজায়। শিৱ বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ইমানবোৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে গতিকে তেওঁলোকৰ জীৱন বৃত্তান্তও জনা উচিত নহয় জানো! এয়াও জ্ঞানসাগৰ পিতাইহে বুজায়। পৰমপিতা পৰমাত্মাকে জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। এই পৰমাত্মাৰ মহিমা কোনো সাধু-সন্ত আদিয়ে নাজানে। তেওঁলোকেতো কয় পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি তেন্তে আকৌ মহিমা কাৰ কৰিব? পৰমাত্মাক নজনাব কাৰণে আকৌ নিজকে শিৱোহম (ময়েই শিৱ) বুলি কয়। নহ’লেতো পৰমাত্মাৰ মহিমা কিমান মহান। তেওঁতো মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়। মুছলমান লোকসকলেও কয় – আমাক খুদাই জন্ম দিছে, তেন্তে আমি ৰচনা হ’লো। ৰচনাই ৰচনাক সম্পত্তি দিব নোৱাৰে। ক্ৰিয়েশ্বনে (ৰচনাই) ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতাৰ) পৰা সম্পত্তি পায়, এইটো কথা কোনেও নুবুজে। তেওঁ বীজৰূপ সত্য হয়, চৈতন্য হয়, সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ তেওঁৰ জ্ঞান আছে। বীজৰ বাহিৰে আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান কোনো মনুষ্যমাত্ৰে থাকিব নোৱাৰে। বীজ

চৈতন্য গতিকে নিশ্চয় জ্ঞান তেওঁৰেই থাকিব। তেওঁৰেই আহি তোমালোকক গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। এনেকৈ বোৰ্ড লগাই দিব লাগে যে এই চক্ৰক জানিলে তোমালোক সত্যযুগৰ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা অথবা স্বৰ্গৰ ৰজা হৈ যাবাগৈ। কিমান সহজ কথা। পিতাই কয় - যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিব মোক স্মৰণ কৰিব লাগিব। মই নিজে তোমালোকক এইটো বশীকৰণ মন্ত্ৰ দিওঁ। এতিয়া তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এই স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিলে তেতিয়া মায়াৰ শিৰশ্ছেদ হৈ যাব। মই তোমালোক আত্মাসকলক পবিত্ৰ কৰি লৈ যাম। আকৌ তোমালোকে সতোপ্ৰধান শৰীৰ ধাৰণ কৰিব। তাত বিকাৰ নাথাকে। মনুষ্যই কয় - বিকাৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব? তোমালোকে ক'বা - তোমালোক সম্ভৱত দেৱতাসকলৰ পূজাৰী নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰতো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি মহিমা গায়। জগদম্বা, জগতপিতা নিৰ্বিকাৰী হয়, ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি পতিতৰ পৰা পাবন, স্বৰ্গৰ মালিক হয়। পুণ্য আত্মা হ'বলৈকে তপস্যা কৰে। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই পুৰণি সৃষ্টিক বুদ্ধিৰে পাহৰিবৰ বাবে চলোঁতে-ফুৰোঁতে নিজকে শান্তিধামৰ নিবাসী বুলি বুজিব লাগে। শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰি সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে আৰু আনকো কৰাব লাগে।

(2) ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি নিজকে পুণ্য আত্মা কৰি তুলিব লাগে। মায়াৰ শিৰশ্ছেদ কৰিবৰ কাৰণে স্ব-দৰ্শন চক্ৰ সদায় ঘূৰাই থাকিব লাগে।

বৰদান: শান্তিৰ শক্তিৰ প্ৰয়োগৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো কাৰ্যতে সহজে সফলতা লাভ কৰোঁতা প্ৰয়োগী আত্মা হোৱা। এতিয়া সময়ৰ পৰিৱৰ্তন অনুসৰি শান্তিৰ শক্তিৰ সাধন প্ৰয়োগ কৰি প্ৰয়োগী আত্মা হোৱা। যেনেকৈ বাণীৰ দ্বাৰা আত্মাসকলৰ স্নেহৰ সহযোগৰ ভাৱনা উৎপন্ন কৰোৱা তেনেকৈ শুভ ভাৱনা, স্নেহৰ ভাৱনাৰ স্থিতিত স্থিত হৈ তেওঁলোকৰ মনত শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা উৎপন্ন কৰা। যেনেকৈ দীপকৰ পৰা দীপক জ্বলি উঠে তেনেকৈ তোমালোকৰ শক্তিশালী শুভ ভাৱনাই অন্যৰ মনতো সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা উৎপন্ন কৰি দিব। এইটো শক্তিৰে স্থূল কাৰ্যতো বহুত সহজে সফলতা লাভ কৰিব পাৰা, মাত্ৰ প্ৰয়োগ কৰি চোৱা।

স্লোগান: সকলোৰে মৰমৰ হ'বলৈ হ'লে প্ৰফুল্লিত আত্মিক গোলাপ হোৱা, নিস্তেজ হৈ (জয় পৰি) নাযাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!